

Павло Дима

СОНЯЧНА ЖРИЦЯ

Книга перша

Київ

УДК 821.161
Д44

Д44   **Дима Павло**
Сонячна жриця : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 320 с.
ISBN 978-617-520-207-4

Єлька Чечіль, київська відьма, живе безтурботним життям: любить БДСМ, вірить у Бога, зустрічається з хлопцями. Але одного дня доля примушує її взяти участь у конкурсі за звання верховної жриці.

Відтак усе летить шкереберть: робота, стосунки, здоров'я, краса, дружба.

Богиня змусить Єлку перевірити, чи є за що соромитися справжній жінці.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-207-4

© Дима П.К., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

Частина перша

Київська відьма

– Мій хлопець другий тиждень мовчить, що робити? Каже, що втомився на роботі. Я не розумію, він любить мене чи ні?

– Влаштуй йому сексуальний сюрприз.

– Кинь його, він тебе не поважає.

– Прояви ініціативу, аби згодом не їло сумління.

Якщо хлопець флегмат, ти сама маєш рухати ваші стосунки.

Фалічна жінка

– Іване Антоновичу, ваші яйця вже посиніли. Ви часом не забули стоп-слово? Бердичів.

Тая Зайчук напівгола, у блискучих шкіряних штанях, нахилилася над зв'язаним добродієм, що одразу спробував лизнути повні жіночі груди.

У відповідь Тая ляснула Івана Антонович гнучким стеком, приказуючи:

– Капосна потворо, хіба я дозволяла себе торкатись?

Стек тричі припік сідниці.

Дядько здригнувся і застогнав із насолодою:

– Вдарте ще, я був неслухняним, моя володарко, вдарте, благаю!

– Мовчати! – Тая глянула на Єлку, що відверто нудьгувала, граючись із замшевим флогером. – А чи не згадати нам сексуальну школу?..

Іван Антонович активно закивав головою.

Маленький, гладкий, він був міцно прикручений до дерев'яного коня. Кошлаті сідниці майоріли червоними смугами, статевий член був тричі обкручений бавовняною мотузкою, яєчка обвисли через металеві прищіпки.

– Назвіть три умови жіночого оргазму, – наказала Тая і наступила високим чоботом на лікоть добродія.

Той радо заматляв головою – не знаю.

Зайчук ляснула дядька по спині.

Єлка підвелася – час відробляти гроші – і тричі вперіщила нижнього флогером по сідницях. Іван Антонович задрігався, його яєчка задзвеніли.

– Три умови жіночного оргазму, – повторила Тая.

– Відповідайте, Іване Антоновичу, інакше ця краля вас не битиме, – Єлка приєдналася до гри. Відчуття влади над знерухомленим чоловіком додавало запалу.

– Любов і той, як його... масаж точки G? Біс її знає, де вона знаходиться.

Стек свиснув, нижній застогнав, викручуючись.

– Хибна відповідь, – домінантка пішла навколо прив'язаного.

Висока, чорнокоса Тая нагадувала войовничу амазонку, кельтську дріаду, жінку-месницю, що не знала співчуття до чоловіків.

Поруч із нею Єлка здавалася мавкою-польовицею, м'якою, русявою, звабливою і гнучкою, мов кішка.

– Жінці потрібна увага! – мовив добродій.
– Добре, – Зайчук провела нігтями по його спині.
– Жінка потребує захисту і піклування.
– Тепліше, – промурмотіла войовниця.
– Жінці потрібен сильний чоловік, аби її контролював, – бовкнув нижній.

– А це неправда! – стек вжалив кошлату дупу.

На додачу Єлька ляснула дядька флогером, спостерігаючи, як той стогне і крутиться на коні. Щаслива мармиза нижнього випромінювала задоволення.

– Вам ніколи не пізнати жіночу душу, Іване Антоновичу, – Тая сіла перед чоловіком, розсунувши ноги. Шкіряні штани мали виріз посередині.

Тож нижній одразу прикипів поглядом до піхви: пухнастого трикутника, що вражав око точними геометричними лініями.

– Дайте хоч поцілувати вашу красу, володарко, – нижній шепотів і витягнув язика. – Я все вивчу, вичитаю, зубами гризтиму граніт бісової науки...

Тая провела нігтями по спітнілій макітрі чоловіка, сунула йому палець у рота – той засмоктав його, мов немовля цицю.

– Запам'ятайте, що жіночий оргазм потребує безпеки, симпатії до партнера і стимуляції. – Тая підвелася, одночасно показуючи Єльці, що час закінчувати сесію. – Тож до наступної зустрічі вивчіть усе про точку G, зону А, пляму U та клітор. Зрозуміли?

Нижній радо хитав головою.

– Відтак маєте нагороду, – домінантка дала знак напарниці. – Ви готові, Іване Антоновичу?

Чоловік радо вищирив зуби.

Єлька взялася розмотувати мотузку, потроху звільнюючи патик нижнього.

Дядько одразу засмикався, застрибав, мов бик на корові. Дівчина взяла лубрикант, змастила висохлу головку статевого члена, обхопила його правицею, глянула на Таю.

Домінантка скомандувала:

– Тихо, тихо, конику! – І нижній принишк. – Я знаю, що ви мене хочете, Іване Антоновичу, бачу хіть у ваших гидких очах, тож зараз дозволю уявити, як ваш жалюгідний пісюн увірветься в мою жіночу суть.

Єлька відчула, як патик нижнього виріс і закам'янів.

Іван Антонович заревів, напружив м'язи, наче лев, що ладен був розірвати пути, – де й сили взялися?

Дівчина міцно тримала члена, що шалено налився кров'ю. Нижній розхитував дерев'яного коня.

Тая затисла пальцями губи чоловіка.

Іван Антонович червонів і щось мимрив.

Спостерігаючи, Єлька злякалася, аби клієнт не отримав серцевого нападу. Член двічі вистрілив сім'ям у паперовий стаканчик, який русявка підставила заздалегідь, бо не хотіла мити підлогу після БДСМ-сесії.

– О, який сильний хлопчик, справжній тигр, орел, – Тая заспокоїла нижнього, відпустила губи Івана Антоновича, дозволила йому ткнутися обличчям у її пружний живіт. – Чекаємо вас наступного тижня.

Клієнт розслабився, важко дихаючи.

Тая потягла Єльку в куток, де висіли флогери усіх форм та розмірів.

– Скоріше закінчуй із ним. Потеревень, дай щось солодке і відпусти, а я побігла до школи, бо сьогодні у мого Бориса вистава, маю бути присутня.

– Гаразд. – Єлька повісила замшевий батіг на гак.
– Дякую, кицю, бувай. – Зайчук пішла у роздягальню, вигукуючи: – Іване Антоновичу, вчіть мат-частину, бо я перевірю, як слід! Здеру шкіру з вашої кудлатої дупи!

Дядько засопів, викручуючи шию:

– Так, моя володарко!

Рідке сім'я крапало у паперовий стакан.

Єлька присіла біля чоловіка.

– Іване Антоновичу, зараз я зніматиму прищіпки, ви готові? Буде боляче.

– Так, – прохрипів нижній. – О-о-о-о!..

Шкіра яечок була геть синьою.

Єлька обережно розминала їх, звільнюючи від заліза, тоді відв'язала дядька від коня, дала попити водички.

Іван Антонович радо стогнав, розповідав враження від сесії, тоді переказував життєві подробиці.

Сам він був власником низки птахоферм “Круті яйця”, мав дружину і двох дітей, мріяв завести коханку, та його секретарка Маруся залетіла від шофера Миколи і займатися сексом з директором відмовилася.

– От дурепа, хто їй у піхву зазиратиме?.. – сміявся Іван Антонович. – У мене достобіса грошей, а воно бідне, мов церковна миша. Хіба я їй щось погане пропоную?..

Єлька пригостила дядька печивом, гадаючи, як швидше здихатися курячого мільйонера.

Адміністратор студії “Чорний метелик”, Бабай Раїса Адамівна, провела клієнта до дверей, побажала швидше відновити сили і повертатися.

За півгодини Іван Антонович прийняв душ і вийшов з переодягальні в костюмі з кейсом. Огрядний бізнесмен, хто повірить, що його нещодавно відшмагали дві напівголі дівулі?

Клієнт розрахувався, вийшов на вулицю, з насолодою вдихаючи п'янке літнє повітря, сів у “Камрі” й поїхав, аби продати всі яйця світу.

Бабай повернулася до Єльки, що у халаті пила каву біля стійки.

– Такий він балакучий, натомість платить щедро. Схожий на одного партійного функціонера, з яким ми разом будували світле майбутнє, – Раїса Адамівна зітхнула замріяно. – Є що згадати: продпайки, приватні дачі в Криму, груповухи в “Артеку”.

Єлька ледь не вдавилася кавою.

– То ж дитячий табір?..

– Ну той що? Як казав Фрейд: лібідо не прикажеш.

Дівчина сумнівалася, що батько психоаналізу висловився саме так.

– Я, між іншим, закінчила психологічний факультет і не пригадую такої цитати.

– ...А ще мій партієць за будь-якої нагоди підкладав мене під членів закордонних делегацій. Тож я мала нагоду вийти заміж за чорношкірого принца. Шкода – злякалася, відмовилася їхати до Африки. Врешті-решт застрягла тут, мов стара стюардеса.

У студію завітала похмура негарна дівчина з чорним рюкзаком у вигляді труни зі срібним хрестом.

– Якась вона підстрелена, – прошепотіла Раїса Адамівна, доки гостя зупинилася біля дзеркала, а тоді пішла їй назустріч. – Ліліє, ви сьогодні така гарненька, вам дуже пасує ця синя помада!

Дівчина буркнула щось нерозбірливе.

Кивнула Єльці, пішла до переодягальні.

– Піду працювати, посперечаємося пізніше.

Русява польовиця побігла у службову переодягальню, привіталася з колегою, Олегом Назарчуком, що приміряв костюм Тарзана (“Як клієнти?” – “Слухняні”). Зазирнула у свою шафу, вибрала шкіряну міні-спідницю, панчохи, чорний ліф і брутальні боти.

У кожного клієнта свої вподобання, тому й костюм інший. Швидко вбралася, не соромлячись Олега.

– Де ти вчилася на психолога? – Назарчук намастив плечі маслом.

– У КДУ Шевченка. Думаєш піти? Не раджу, ти про людей знаєш більше.

– Жартуєш? Донька мріє, тож батьку треба заробити грошеньт, аби донька раділа.

– Уперед, повелителю лісу, ти – найкращий, – Єлька побігла у свою “в’язницю”.

“Тарзан” пішов до “підвалу”, як у студії називали чорну кімнату з дибою і великою металевою кліткою. За Олегом зайшла пишна пані в костюмі феї з бантом на голові (у кожного свої фантазії).

У “в’язниці” Єлька швидко протерла хлоргексидином коня, реміняччя, стеки, якими Тая лупцювала власника птахоферм (гігієна понад усе!). Провітрила приміщення, огледіла, чи все в порядку?

Класична червона кімната з ліжком, партою, конем і хрестом біля стіни хизувалася нікельованими дугами під стелею, до яких чіплялася секс-гойдалка (недешева штука). Клієнти просили купити секс-диван, та Бабай жалкувала грошей.

“Мабуть, бере приклад з партійних функціонерів”, – по-жартувала Єлька подумки.

У двері постукали.

Єлька глибоко вдихнула, відповіла низьким голосом:

– Зайди, рабине.

У кімнату зайшла і одразу стала на коліна напівгола Лілія. Дорога шкіряна портупея щільно стискала худе тіло. Широки браслети мали на собі сталеві кільця.

Стрепи з клепами охоплювали ноги клієнтки чорними смугами. Лілія вдягнула традиційний нашійник, символ покори, і сиділа, склавши руки за спиною, чекала наказів.

“Зараз починається найцікавіше – ніяких заборон, кожне моє бажання має бути реалізоване, – міркувала Єлька. – У тому її щастя – слугувати мені, розчинитися, пірнути у нові глибини”.

– Підійди до мене, вдягни пов’язку на очі, – Лілія підкорилася. Єлька обійшла дівчину навколо.

Відчуття влади підсилювало чуттєвість кожного доторку. Молода домінантка стала позаду нижньої, взяла у руки її гостренькі груди.

Рабиня здригнулася.

– Будеш смикатись – я тебе покараю, – Єлька відчула збудження, захотіла потертися об рабиню животом та стримала себе. Натомість стиснула холодні вінці грудей, довго тримала їх, уявляючи, що відчуває Лілія. – Дихай.

Нижня глибоко вдихнула, немов виринула з глибини.

– Іди до ліжка. Лягай. Не так – задом до мене.

Єлька скувала руки дівчини кайданами.

“Зараз я маю її відлупцювати.

Флагеляція займає у нашому договорі ключову позицію. Тож правило номер один – починати повільно з легкого

і м'якого, нарощуючи темп і силу. Правило номер два – завжди бити розслабленою рукою”.

Після сесії Єлька перевдяглася і одразу захопилася за телефон (Бабай забороняла телефони задля безпеки клієнтів), перечитала повідомлення у всіх месенжерах.

“Приїзди до Школи, Майстру погано”.

П'ять слів, через які Єльку заціпило.

Подруга Єва більше нічого не писала.

Вислала довгий рядок сумних емодзі.

“Краще б пояснила ситуацію, додала деталей, – Єлька швидко набрала Єву. – Мабуть, сама не знає. Дідько, візьми слухавку... Працює, наберу згодом”.

Натомість телефон завібрував сам.

– Тітко, доброго дня! Що сталося? Знову гарбузи покрали чи тракторист паркан переїхав?

Тітка Марія любила жарти.

Дня не було, аби не розсмішила малу племінницю кумедними вигадками (“Ти не з нашого роду, мабуть – принцеса, бо наша дівка б їла кашу, а ти тільки ложкою розквечуєш по тарілі. Десь шукають принцесу, а вона он де – по городі ходє”, “Так, тітонько, я – принцеса”).

Єльчина мати не любила жартів (“Маріє, годі її панькати, бо повірять і буде комизити”), називала Єльку – Олена (“Так ми тебе з батьком нарекли, тож мусиш озиватися”. “А де зараз мій татусь?” – “Поїхав до Києва і загубився”. “То я його знайду, виросту і знайду” – “Та де тобі? Ми йому не потрібні, він уже іншу знайшов”).

Цього разу тітка не сміялася:

– Мати твоя уперта не хоче до лікаря їхати. Я вже домовилася в обласній, а вона знову за своє – городина не полота, після Купала поїду.

– А що з нею? – Єлька насупилася.

– Знову задишка, бліда стає, як щось поробить.

– То ви трави цілющої заварить, хіба не знаєте?

Єльчина тітка зналася на травах, Єльчина баба Варя (Варвара Микулішна) ворожила, знімала пристріт, до неї з навколишніх сіл люди йшли, а її мати Гапка (Агафія), що Голодомор пережила і трьох дочок виростила, була знана відьоха, могла буревій поглядом закрити.

“Тож усі ми – відьми, – казала Єлька Єві-подрузі, – з роду-племені, і так було завжди. За радянських часів голова колгоспу казав: закрию твою халтуру, Микулішно, а в самого “Волга” щоразу ламалася, як до наших Прудениць під’їжджав. Боявся мою бабу”.

– Давала – не п’є. Ой, неспокій на серці, Єлю. Ще й про тебе сон поганий наснився. Немов ідеш ти своїм університетом на іспити, а за тобою крук чорний літає. Я його гоню-відганяю, а він клекоче й сміється. Аж прокинулася посеред ночі.

– Не хвилюйтесь, тьотю, не всі сні віщі, – мовила Єлька, а сама подумала, що той крук – погана новина про Майстра. – З мамкою я поговорю, не хвилюйтесь.

– Добре, Єлю, ти ж там дивись, не бери гроші за ворожіння, бо я тебе знаю: ти така ж уперта, як ми всі Чечіль. Баба заказувала ворожити до тридцяти, бо сімейного щастя не буде.

Дівчина помахала адміністратору, вийшла зі студії.

– Добре-добре, обіцяю, настрахали. Втовкмачу в свою вперту довбешку, бувайте.

На вулиці квітнуло літо.

Справжнє акацієве, яке буває в Києві.

Єльці подобалося місто: велике, розлоге, що здавна зросло на крутих схилах Дніпра. За той час, доки дівчина вчилася у ВУЗі, місто обсіли новобудови, тягнулися в небо бізнес-центри, ширилися приватні житлові комплекси.

Дехто з подруг, що прибули з маленьких містечок, сіл, СМТ, жалілися, що Київ – великий, важкий, як кудись їхати, то завжди півтори години.

Натомість Єльці подобалося блукати старими вулицями центру, роздивлятись будинки Городецького, Барського, уявляти побут дев'ятнадцятого сторіччя.

“Колись я жила тут, їздила бричкою до театрів, влаштували музичні вечори у своєму маєтку, – міркувала дівчина, – тому мені так легко дихається у Києві, бо тут усе мені рідне, немов я повернулася у своє звичне життя”.

Місто всміхалося Чечіль: вигравало сонячними зайчиками у вікнах офісів, дражнило ароматом кави з вуличних яток, пропонувало безкоштовний Wi-Fi у кафе.

Єлька вийшла на вулицю Богдана Хмельницького.

Хлопці й чоловіки з цікавістю споглядали струнку русяву пані, що дивилася в небо веселими зеленими очиськами, усміхалася.

Небо малювало нові й нові картини.

Завернувши убік Володимирського собору, дівчина відчула знайому темну енергію – всі відьми люблять Володимирський (про це тільки глухий не чув).

Дивно, що саме тут відбуваються офіційні служби з участю президентів.

Єлька оминула жовту будівлю собору, не завітала – його сила й так відчувалася кругом. Єлька квапилася до Школи, Єлька хвилювалася за Майстра.

Телефон заграв “Казка” “Свята” – то Єва!

– Привіт, розповідай, що сталося.

– Кепська новина, люба: Павло Васильович у лікарні. Підозра на ниркову недостатність. Мало не втратив свідомість на зустрічі з учнями. Зараз усі наші збираються біля Школи.

Школою молоде покоління учнів Ставрєнка Павла Васильовича називало зал Київського планетарію, де читав лекції Майстер. Там він проводив медитації, ознайомлював людей з езотеричними традиціями різних народів, порівнював шаманські звичаї Мезоамерики з тибетськими ритуалами тощо.

Старші учні пам’ятали дев’яності роки, коли Майстер вів лекції в актовій залі звичайної середньої школи, куди увечері збиралася чимала юрба бажаючих долучитися до вищих істин.

Люди у дорогих дублянках сиділи поруч зі скромними інженерами. Разом слухали про космічних ієрархів, що опікуються Землею, закони карми, духовне цілительство, астрологію, нумерологію, психотехніку.

Єлька долучилася до Школи на другому курсі ВУЗу.

Один викладач пожартував, мовляв, досі є люди, які вірять у зцілення руками, – що це, як не приклад “магічного мислення”?

Чечіль відчула, як серце радісно затріпотіло.

“У Києві є рідні душі”, – після пари дівчина поцікавилася, де саме можна знайти цих “дивних людей”. І потрапила у планетарій на лекцію про восьму чакру.

Перед Єлькою розчахнувся новий світ, який вона завжди шукала, мріяла знайти, висмикувала натяжки з бабиних розповідей, зазірала крізь шпарину снів.

“Ось моє призначення – вирости, стати такою, як Павло Васильович. Він сильний і чесний, каже правду, ділиться невичерпними знаннями, допомагає людям знайти власний шлях, повертає духовну свободу”.

Після медитацій Єлька літала, мов на крилах.

Розповідала однокласникам про можливість розширити обрій сприйняття, вирости над собою.

“Ти що – у секту пішла чи екстезі приймаєш? – питали нашорошені студенти, а між собою пліткували: – Галя із села не хоче вчитися, по клубасах тусить”.

Єлька на те не зважала.

Вона знайшла свій рідний світ.

...А зараз карколомна випадковість намагається забрати те, що Чечіль так любила.

Ярко Байбуза, худорлявий, патлатий, з теплими карими очима, зустрів Єльку біля входу у планетарій. Хлопець був у футболці з принтом Тора від Марвел.

– Агов, відьмо! Давно дізналася?

– Сьогодні. Єва розповіла, повідомила, що він у лікарні. Чимось отруївся?

– Невідомо, – хлопець повів дівчину до планетарію, на другий поверх. – Старші учні святкували день народження Майстра, та йому враз стало погано. Викликали швидку. Доки вона приїхала кожен самореалізувався, як міг.

– Уявляю собі.

Єлька помітила знайомі обличчя у куті біля пуфів.

– Добридень, панове езотерики! – русявка махнула рукою.

